



Rom 16, 10

10: Hils Apelles, som har stått sin prøve i Kristus! Hils dem som er av Aristobulus' hus!

Overfor menigheten i Rom fremhever Paulus her Apellas som en disippel "som har stått sin prøve i Kristus". Apellas må ha vært en mer erfaren mann, har kanskje vært gjennom mange og store åndelige fristelser, eller også forfølgelser fra verden. Og i alle prøvelsene har han vært standhaftig. Vi har tidligere, og nå også her, sett hvordan Paulus ofte og helt åpent kommer med oppmuntrende og positive vitnesbyrd om dem han skriver til. Han nevner noen som har arbeidet mye for Kristus, at en annen har vært apostelens medarbeider, at en tredje har vært hardt prøvet, osv. Slik vi også har vært inne på tidligere, oppfatter vi ofte dette som særdeles merkelig og farlig, bare egnet til å blåse opp vår egen stolthet og svake hjerte. Måtte vi da her lære å forstå dette forholdet bedre! Alt godt kan misbrukes av vårt elendige hjerte. Men alt godt må ikke dermed forkastes av den grunn. Det gode vitnesbyrdet Paulus her gir enkelte må vi bare ikke forveksle med menneskelig smiger! Nei, vi kan snarere sammenlikne det med den oppmuntring foreldre gir sine barn, for at de kan bli ennå mer flittige, og vise ennå mer kjærlighet. Som når Paulus i kap. 12: 10 formante med disse ordene: "Vær elskverdige og kjærlige mot hverandre i broderkjærlighet, vær fremst i dette å vise de andre ære!"

Over alt i Skriften ser vi hvordan Herren selv oppmuntrer til gode gjerninger, også ved bruk av lovord om dem som har vist stor lydighet, kjærlighet eller tålmodighet. Vi vet at troen og kjærligheten er den egentlige kilden og hovedsaklige beveggrunnen som alt godt strømmer ut fra. Likevel ser vi hvordan Gud samtidig har villet anvende alle mulige midler som kan bidra til å oppmuntre til det gode og motvirke det onde. Til dette bruker Gud av og til refselsler, ris og plager. En annen gang løfter, oppmuntringer og lovord. Dette gjør nå Paulus når han her berømmer forskjellige kristne nådesøsken. Dette har ofte den rette virkning, og for mange svake barn kan det være nødvendig. Måtte bare hver eneste kristen strekke seg etter en vekst og fasthet i alt godt, og ikke leve på menneskers gunst. I enhver situasjon skal vi være trofast i Herren Kristi tjeneste - bare for hans skyld og den lønnen han gir. Vé den som blir avhengig av menneskers gunst! Med disse går det til slutt som Kristus sa til jødene: "Hvordan kan dere tro, dere som tar ære fra hverandre, og den æren som kommer fra den eneste Gud, søker dere ikke?" (Joh 5: 44).

Hils dem som er av Aristobulus' hus! Hvis Aristobulus ennå levde, må han helt sikkert vært en hedning. For vi ser Paulus hilser ikke til ham, men konkret bare til dem som tilhørte hans hus, som var kristne. På Paulus' tid var mange Guds barn i tjeneste hos hedninger, men de var likevel trofaste mot sin himmelske Herre. Det er til slike kristne tjenere Paulus hilser her. I det himmelske brorskap er det ingen forskjell på om en er tjener eller selv har tjenere. Der er vi alle ett i Kristus Jesus.